

Demeter Péter - Beszámoló az Erasmusos félévem élményeiről

Az Erasmus király. Az egyetemi élet talán egyik legjobb része, legnagyobb előrelépése azok számára, akik ki merik próbálni. Többször is írtam már a témával kapcsolatban, sokszor mások, néha magam ösztönzésére, de sosem próbáltam még a saját gondolataim összefoglalni egy cikkben. Alább ezeket a személyesebb, talán kézzel foghatóbb gondolatokat szeretném megfogalmazni az átlagos ösztönző cikk helyett.

Én Lengyelország egyik kisvárosában, a korábban Németországhoz tartozó Opolében vagyok ösztöndíjas tanuló, hivatalosan anglisztika szakon. Azért mondom, hogy hivatalosan, mert a néhány indok közül az egyik az volt arra, hogy idejöjtek, hogy legyenek olyan óráim, amelyek jobban érdekelnek, mint az alap anglisztikás órák. Így nem csak angol irodalomról és kultúráról tanulok, hanem a hozzám sokkal közelebb álló médiáról, újságírásról, társadalomtudományról is. Sokaknál előjön az egyetemi tanulmányok közepén, hogy nem biztosak abban, hogy elég jók a szakmájukban, hogy szeretnék-e azzal foglalkozni egész életük során. Ebből a szempontból én nagyon jól jártam, hiszen gyakorlatilag ki tudtam próbálni egy új szakot, miközben csatlakozik annyira az otthoni szakomhoz, hogy el tudjam fogadtatni az órákat.

Az egyetem maga számomra nagy meglepetés volt. Mondták, hogy ne várjak sokat az órák minőségével kapcsolatban, hogy az adminisztráció egy pokol, de úgy néz ki, egy év alatt sikerült összeszednie magát az egyetemnek, ugyanis számomra nagyon kellemes meglepés volt mind az adminisztráció egyszerűsége, mind az órák minősége. Az információáramlás volt talán a legszembetűnőbb probléma. Az elmaradt órákról, helyszínváltozásról, házfeladatokról, nagyon sokszor nem kaptunk emailt, és egy-két óra egyenesen röhejes volt. A tanárok azonban minden esetben segítőkészek és elérhetőek voltak, a követelmények tiszták. Néha azt éreztem, hogy Erasmusként még megengedőbbek is velem a tanárok, bár ezzel próbáltam nem visszaélni. Az órák nagy része azonban ténylegesen élvezetes volt. Egyikük például az interkulturális kommunikáció, ami valljuk be, alapvető előnnyel rendelkezik Miskolchoz képest, hiszen egy kicsit egyszerűbb a tárgyat egy interkulturális közegben tartani, ahol a világ a végletekig reprezentálva van.

De mennyire, hogy reprezentálva van! A kb. 230 nemzetközi diák Dél-Koreától Indián át Spanyolországig mindent magába fon, de az egyetem még Amerikából is szemel magának a tanári karba. Nagyon sok órát talán ez tesz olyan érdekessé – senki sem fél megosztani, hogy milyen otthonában akár a nyelvtanulás, a társadalom, annak általános gondolkodása, a politika – ezek olyan beszélgetések, amik nem érnek véget az órával, hanem rendszerint hosszabb diskurzus követi őket a boltba vagy kollégiumba vezető úton, esetleg aznap este egy kocsmában.

A mindennapi élettől nagyon félttem, mivel most élek először egyedül hosszabb távon. És szerintem ez jogos is volt – sok fáradtsággal és idővel jár magam után takarítani, főzni, mosni, félelmetes mindenféle adminisztrációt magamnak intézni. Ugyanakkor sikerült ezzel megküzdeni. Ezerszer önállóbbnak érzem magam, be tudom osztani a pénzem, fel tudom magam étel téren is találni. Sok minden, amit otthon adottnak vettem, hiányzik idekint. Nehezebb az élet asztali számítógép nélkül, még ha van is laptop, de érdekesebb a mindennapi dolgok hiánya. Ilyen például az citromlé vagy egy gyümölcskonzerv, amiket még nemzetközi láncoknál is ritkán találni. Persze ezek nem jelentik a világ végét, természetesen pótolhatóak, de egy kicsit kényelmetlen, mikor már hozzá szokott az ember.

A kollégium okozta számomra a legtöbb fejfájást, ugyanis idén jöttem rá, mennyire jó kollégiuma van a Miskolci Egyetemnek. Először is, mikor megérkeztem, már el volt foglalva a szobám, így az első tapasztalatom egy pánikroham volt, főleg, hogy az akkor jelen lévő portás nem beszélt angolul. Ugyan sikerült végül elintézni, a szobákra azonban többen is panaszkodtak, beleértve

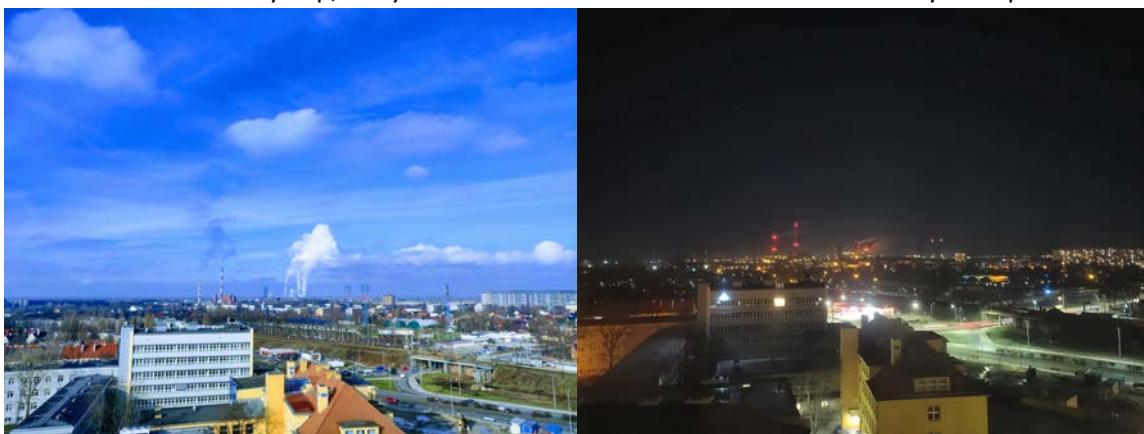
magamat. Nem a legjobb körülmények, a miskolciakat messziről sem közelíti meg, de egy diákszállónak jó. Mindezt megjegyezve minden olvasónak ajánlom az albérletet ha van rá lehetősége, vagy pedig ne kövesse el azt a hibát, amit én, és kérjen új szobát, amíg csak tud. Mindezt elmondva, lehetne rosszabb is, de ez volt a legrosszabb oldala a félévemnek.

Az emberek viszont, ahogy várható is volt, nagyon nyitottak és befogadóak voltak egy-két kivétellel. Az Erasmusos diákok a közhiedelemmel ellentétben nem egy nagy csapatból állnak. Ahogyan otthon is, a nemzetközi diákok között is kialakulnak a kisebb csapatok, példaképp, akik folyamatosan bulizni járnak, akik a koliban egymással töltik az idejüket, vagy akik csak ritkán ugyan, de eljárnak a városba, kocsmákba. Ugyanúgy kialakulnak a nemzeti csoportok, ami egy magyart, aki egyedülként van ott, sokszor kirekeszthet. 60 török mellett természetesen könnyebb egy töröknek a „sajátjai” között elhelyezkedni, még ha a program szellemével teljes ellentétben is van ez. Ezek ellenére nekem is, és minden egyes ismerősömnek sikerült megtalálnia a saját kis csoportjait. Nekem például nagyon jól esett, mikor egy török srác azt mondta, hogy én vagyok itt a legjobb barátja, miközben konkrétan az Erasmusos közösség egyik legismertebb arca. De ugyanolyan jó barátom lett egy vajdasági magyar, akivel évek múltán is szívesen összeülök majd beszélgetni.

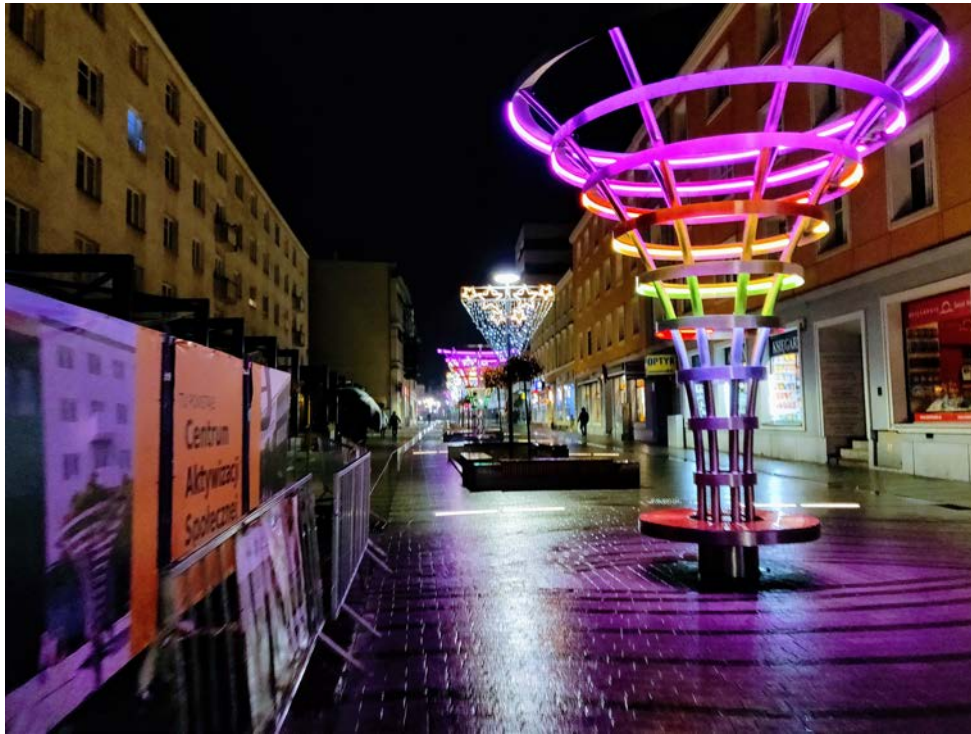
Ugyan gyönyörű és nagyon értékes az a sok barátság, amit kint szereztem, de nem feltétlen ér fel azzal, amit a munka világában fog adni nekem ez a félév. Nem titkolom, hogy újságírással szeretnék foglalkozni, így ez egy óriási előrelépés volt számomra, hiszen rengeteget tanultam, amit a Miskolci Egyetemen nem tudtam volna. Lényegében ez is az Erasmus lényege: új környezetben új emberekkel, új témákkal ismerkedhetek meg, amire otthon nincs esélyem. Arról nem is beszélve, hogy egy önéletrajzot is feldob, ha a jelentkező egy nagynevű nemzetközi ösztöndíjprogramban vett részt. Mindenféleképp rá fognak kérdezni később az állásinterjúkon.

Összességében csak azt tudom mondani, hogy mindenféleképp neki kell futni, valamint hogy nincs mitől félni. Az út minden szakaszán van segítség, akár korábbi diák, akár mentor, akár a segítőkész koordinátoraink az egyetemen. Semmi sem tökéletes, és biztos, hogy lesznek problémák, de ezen eddig minden Erasmusos diáknak sikerült átvészelnie magát, így nem kell attól félni, hogy pont a mi esetünkben lesz valami baj. A legrosszabb esetben lesz egy jó önéletrajzunk, ami miatt évek múlva fog igazán leesni, mégis mennyire jó döntés volt az az Erasmus.

Zárásul néhány kép, melyekkel szeretném bemutatni az elmúlt néhány hónapom.

10. emeleti kollégiumi kilátás nappal és éjszaka

Esős sétálgatás az éjszakai fények között. Mindig azt éreztem, hogy a lengyelek sokkal jobban szeretik a karácsonyt, mint bárhol máshol a világon.

Karácsonyfa és mögötte vásár a főtéren.

Mehmettel, akinek a családneve OT, azaz „Fű”. Rengeteget időt töltöttem a nyugodtabb, kevésbé bulizós török társasággal.

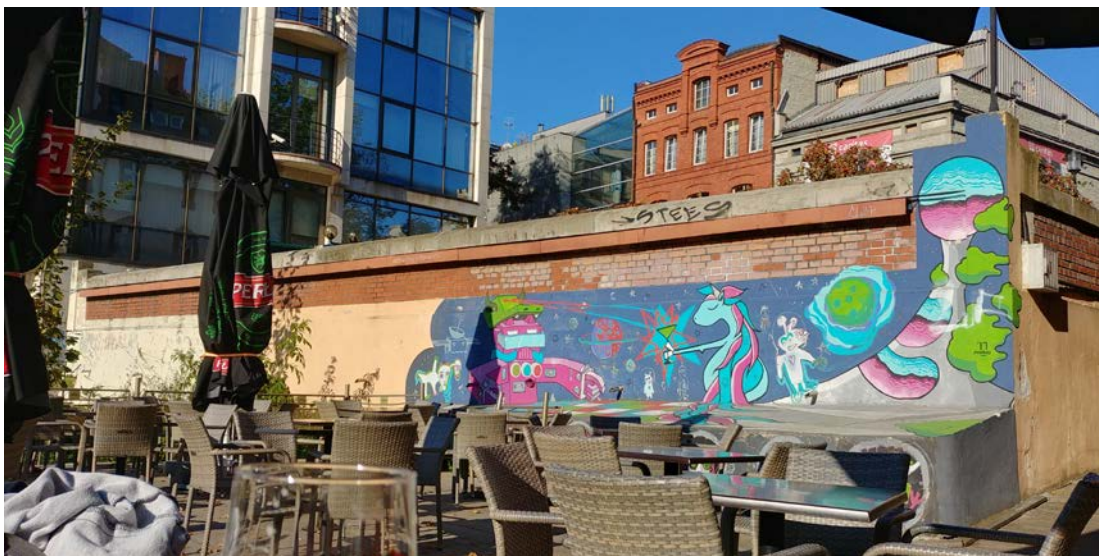
Csoportfotó ugyanarról az estéről. A török hagyományos ételek után órákon át társasjátékoztunk.

Az Opolei Egyetem főépülete. A modern épület másik felét már az óváros eleje, egy templom határolja.

Az óváros és Opole zászlaja a folyóról szemlélve.

Graffiti a folyóparti kocsmá falán.

Nyárra emlékeztető park. A tó körül lengyel rádió szólt, néhányan táncoltak is. A kép október végén készült.

Opole a lengyel zene fővárosa. 1963 óta minden évben itt tartják a lengyel zene fesztiválját. A kép a lengyel zene múzeumjában készült, ahol fejhallgatóval mehettünk végig, és hallgathattunk új és régi lengyel zenét, valamint a történetükről tudhattunk meg többet.

Demeter Péter